

ĐA-VÍT THA THỨ CHO SAU-LO

Kinh Thánh: I Sa-mu-ên 31:1-13; II Sa-mu-ên 1:1-27

Câu gốc: “Vả, nếu các người tha lỗi cho người ta, thì Cha các người ở trên trời cũng sẽ tha thứ các người” (Ma-thi-ơ 6:14).

Mục đích: Giúp học viên tin cậy và thuận phục mạng lệnh Chúa để tha thứ cho mọi người, kể cả kẻ thù mình.

KINH THÁNH ĐỌC HẰNG NGÀY

Chúa Nhật	Đấng Christ dạy chúng ta tha thứ (<i>Ma-thi-ơ 6:14-15</i>)
Thứ Hai	Sự qua đời của Sau-ơ (<i>I Sa-mu-ên 31:1-13</i>)
Thứ Ba	Đa-vít khóc Sau-ơ và Giô-na-than (<i>II Sa-mu-ên 1:1-27</i>)
Thứ Tư	Đừng vui mừng khi kẻ thù mình bị hại (<i>Châm Ngôn 24:17-22</i>)
Thứ Năm	Chúa Giê-xu dạy phải tha thứ (<i>Ê-phê-sô 4:30-32; Lu-ca 17:3-4</i>)
Thứ Sáu	Hãy mang lấy gánh nặng cho nhau (<i>Châm Ngôn 10:12; Ga-la-ti 6:1-2</i>)
Thứ Bảy	Hãy tha thứ cho kẻ thù (<i>Ma-thi-ơ 5:44; Cô-lô-se 3:13</i>)

Khai Triển Bài Học

I Sa-mu-ên 31:1-13 ghi lại trận đánh quyết liệt giữa Phi-li-tin và Y-sơ-ra-ên, mô tả bức tranh buồn bã mà Đa-vít đã nghĩ đến (I Sa-mu-ên 26:10). Sau-lơ thấy nhiều người Y-sơ-ra-ên ngã chết, cũng thấy ba con trai của ông ngã chết, rồi đến ông cũng chết. Thế là hết, ông cố giữ ngôi vua, ngôi vua cũng không giữ được mà mạng sống cũng mất luôn. Bất cứ điều gì nếu Chúa không giữ, thì không ai giữ được (Thi Thiên 127:1).

Qua cái chết thâm thảm của Sau-lơ, chúng ta thấy Đa-vít là một vĩ nhân, một con người bao dung, nhân nhượng, nhân từ đối với kẻ làm hại mình. Không phải bản tính tự nhiên ông là như vậy, nhưng nhờ lòng kính sợ Chúa mà được Ngài ban cho. Chúng ta có thể sống như Đa-vít nếu chúng ta cũng kính sợ Chúa, xin Ngài ban cho mình đầy dẫy tình thương để sẵn sàng tha thứ mọi người, kẻ cả kẻ thù nữa.

I. ĐA-VÍT KẾT TỘI KẸ ĐÃ GIẾT SAU-LO (II Sa-mu-ên 1:1-10; 13-16)

Sau-lơ ganh tị và âm mưu sát hại Đa-vít nhiều lần, ai cũng biết điều đó, nên khi Sau-lơ chết, theo lẽ thường tình ai cũng nghĩ là Đa-vít mừng lắm. Một người A-ma-léc từ trại quân Sau-lơ chạy về trước nhất, cấp báo với Đa-vít tại Xiéc-lác là Sau-lơ đã chết. Anh ta nghĩ rằng mình đem tin mừng đến cho Đa-vít để lập công. Anh mạo nhận là chính anh đã giết Sau-lơ khi được ông yêu cầu. Không ngờ Đa-vít chẳng vui mừng mà còn nổi thịnh nộ, kết tội anh dám giết kẻ chịu xúc dầu của Chúa, nên anh đã bị xử tử. Thật ra không phải anh giết Sau-lơ, nhưng anh muốn nói dối để được thưởng. Anh đã làm, tưởng Đa-vít cũng như mình và bao nhiêu người khác. Lừa gạt, nếu có thành công thì chỉ được đôi lần, nhưng suốt đời mang danh là kẻ dối trá. Người công bình không thích xu nịnh ai, không thích ai xu nịnh mình, vì xu nịnh là một hình thức của lừa gạt.

II. ĐA-VÍT BUỒN RÀU VÌ SAU-LƠ ĐÃ CHẾT (II Sa-mu-ên 1:11-12)

Đa-vít không vui mừng khi Sau-lơ chết vì được bớt đi một kẻ thù nguy hiểm, ông cũng không thần nhiên cho là đáng đời, mà ông buồn rầu, xé áo để tang, khóc lóc, kiêng ăn. Sự thất bại của Sau-lơ không phải thiệt hại riêng cho cá nhân ông, nhưng cũng cho dân sự của Chúa, cho chính Ngài. Về sau, Sa-lô-môn viết: *“Khi kẻ thù nghịch con sa ngã, chớ vui mừng, lúc nó bị đánh đổ lòng con đừng hớn hở”* (Châm Ngôn 24:17).

Đa-vít xứng đáng là kẻ được Chúa xúc dầu để làm vua Y-sơ-ra-ên, xứng đáng là tổ phụ của Đấng Cứu Thế theo phần xác. Chúa đã phán: *“Ta đã tìm thấy Đa-vít, con của Gie-sê, là người vừa lòng ta, người sẽ tuân theo mọi ý chỉ ta”* (Công Vụ 13:22). Đa-vít tan lòng nát dạ về kẻ thù mình, Đa-vít kiêng ăn vì thương tiếc kẻ chịu xúc dầu của Chúa. Thái độ của Đa-vít phải làm cho dân Y-sơ-ra-ên ngạc nhiên, thần phục, vì Đa-vít không phải là người vui trước thất bại của kẻ thù như họ đã tưởng.

III. ĐA-VÍT ĐỌC ĐIỀU VĂN THƯƠNG TIẾC SAU-LƠ VÀ GIÔ-NA-THAN (II Sa-mu-ên 1:17-27)

Đa-vít đau xót về sự chết của Sau-lơ và Giô-na-than, không những được tỏ ra bằng thái độ và hành động mà cũng bằng ngôn ngữ, qua bài điều văn mà ông đã sáng tác để dân Y-sơ-ra-ên truyền tụng công lao hai người. Đa-vít không hề có nửa lời nhắc lại những bất toàn của Sau-lơ, nhưng ông kêu gọi mọi người Y-sơ-ra-ên nhớ đến kẻ danh vọng, bậc anh hùng của họ đã chết. Ông khuyên họ chớ đồn ra tin này, chớ nói đến, chớ cho kẻ thù có dịp vui mừng. Chúng ta không có phép bêu xấu những người vắng mặt, nhất là những người quá cố. Hãy nhắc lại những điều tốt của họ mà thôi.

Đa-vít rửa sả núi Ghinh-bô-a, vì tại đó khiên, cung và gươm của Sau-lơ và Giô-na-than không còn oanh liệt nữa. Đa-vít cho Sau-lơ và Giô-na-than lệ hơn chim phụng hoàng, mạnh hơn sư tử,

đã từng chiến đấu một cách anh dũng mà kẻ thù phải khiếp sợ (I Sa-mu-ên 14:47-48).

Đa-vít kêu gọi phụ nữ Y-sơ-ra-ên khóc về Sau-lơ vì ông đã làm vinh cho họ, ban cho ai nấy ăn mặc đẹp đẽ, trang sức quý giá. Mọi người phải biết ơn Sau-lơ. Đa-vít khóc Giô-na-than hơn khóc một người vợ yêu dấu. Nghĩa bầu bạn của Giô-na-than quý hơn tình vợ chồng, Đa-vít quặn thắt như dao cắt lòng vì mất một người bạn chân thành, tận tâm như Giô-na-than, một người bạn hiếm có.

Đa-vít bỏ qua, tha thứ, không nhắc lại những lỗi lầm của Sau-lơ mà nói như Sau-lơ là người đã ăn ở rất tốt với mình. Đa-vít vẫn giữ gìn uy tín, danh dự của Sau-lơ, vì ông là vua của dân Y-sơ-ra-ên, kẻ chịu xúc dầu của Chúa.

Đành rằng trong những người hầu việc Chúa như mục sư, truyền đạo, tín hữu, ai cũng đều bất toàn, nhưng tất cả đều đã được Chúa dùng dự phần vào việc gây dựng Hội Thánh từ khi mới thành lập cho đến ngày nay. Kẻ được xúc dầu cho việc này, người được xúc dầu cho việc kia, chúng ta không nên chỉ thấy khuyết điểm của họ không thôi, nhưng cũng phải thấy ưu điểm của họ. Người chỉ thấy việc xấu của người khác không phải là người tốt. Chúng ta không chấp nhận, không đồng ý với họ về những lỗi lầm của họ, nhưng chúng ta phải tôn trọng họ, vì họ là người được xúc dầu của Chúa. Kinh Thánh dạy: *“Hãy nhớ những người dẫn dắt mình, đã truyền đạo Đức Chúa Trời cho mình, hãy nghĩ xem sự cuối cùng đời họ là thế nào, và học đời đức tin họ”* (Hê-bơ-rơ 13:7). Họ có công khó giảng dạy, thăm viếng, an ủi để gây dựng đời thuộc linh của chúng ta. Hãy nhớ đến bao kẻ đi trước chúng ta đã khai đường mở lối, để lại sự nghiệp cho chúng ta được hưởng. “Ăn trái nhớ kẻ trồng cây, uống nước nhớ người đào giếng”. Người sau không phải là người trồng cây, mà là người ăn trái, không phải là người đào giếng mà là người uống nước. Người sau là người thừa hưởng công khó của người trước để lại nên chúng ta phải nhớ ơn người trước. Sự thành công của người trước là hướng đi của người sau, sự thất bại của người trước là bài

học cho người sau. Vậy Chúa cho ghi lại sự thành công lẫn thất bại của người trước. “*Vả, mọi sự đã chép từ xưa đều để dạy dỗ chúng ta*” (Rô-ma 15:4). Khi Chúa đã tha thứ ai, Ngài không nhớ đến tội lỗi của họ nữa (Dân Số Ký 23:21). Xin Chúa cho chúng ta không nhắc lại, không nhớ mãi về lầm lỗi của người đã khuất.

Bởi Thánh Linh cảm động, Phao-lô khuyên các Hội Thánh: “*Hỡi anh em, xin anh em kính trọng kẻ có công khó trong vòng anh em, là kẻ tuân theo Chúa mà chỉ dẫn và dạy bảo anh em. Hãy lấy lòng rất yêu thương đối với họ vì có công việc họ làm. Các trưởng lão khéo cai trị Hội Thánh thì mình phải kính trọng bội phần, nhất là những người chịu chức rao giảng và dạy dỗ*” (I Tê-sa-lô-ni-ca 5:12-13; I Ti-mô-thê 5:17). Người đạo đức phải là người biết ơn, biết ơn Chúa và biết ơn người.

Chúng ta chỉ gặp A-na-nia một lần khi Chúa hiện ra với ông qua dị tượng bảo ông đi đặt tay cho Sau-lơ để người sáng mắt lại. A-na-nia là người rất quen thuộc với Chúa nên ông trình bày một cách tự nhiên về những điều ông đã nghe, biết về Sau-lơ. Nhưng khi được Chúa giải thích, ông liền đi ngay. Đến nơi ông đặt tay trên Sau-lơ. Công việc của ông có kết quả lớn lao vô cùng (Công Vụ 9:10-18). Tất cả những người đi trước là những cái ông dẫn, mà qua họ, nước cứu rỗi của Chúa đã đến với chúng ta.

Có người hỏi một tín hữu: Khi lên trời ông muốn gặp ai trước hết? Đáp: Tôi muốn gặp Chúa Giê-xu. Tôi sẽ phủ phục dưới chân Ngài để cảm tạ Ngài đã cứu tôi.

Hỏi: Kế đó ông muốn gặp ai?

Đáp: Tôi muốn gặp người đã đem Tin Lành giảng dạy và hướng dẫn tôi về với Chúa.

Hỏi: Kế đó, ông muốn gặp ai nữa?

Đáp: Tôi muốn gặp người đã dâng tiền, đã cầu nguyện để có người được sai đi đem Tin Lành đến tôi.

Vậy, chúng ta đã mắc nợ nhiều người, nên phải kính trọng và biết ơn nhiều người. Dầu họ bất toàn, chúng ta không được phép nói gì tổn thương đến họ khi họ đã khuất mà phải bảo vệ uy tín và danh dự họ. Họ là đây đó “*khéo cai trị Hội Thánh*” của Chúa chúng ta.

CÂU HỎI ÔN BÀI

1. Đa-vít đã thưởng gì cho kẻ nhận mình đã giết Sau-lơ?
2. Đa-vít có thái độ nào khi nghe Sau-lơ tử trận?
3. Trong bài điệu vãn, Đa-vít gọi Sau-lơ là gì của Y-sơ-ra-ên?
4. Đa-vít ca ngợi nghĩa bầu bạn của Giô-na-than như thế nào?
5. Tại sao Chúa cho ghi lại cả sự thành công lẫn sự thất bại của người trước?

Bài 38: ĐA-VÍT THA THỨ CHO SAU-LO'

Kinh Thánh: I Sa-mu-ên 31:1-13; II Sa-mu-ên 1:1-27 ✞ ✞ ✞ **Câu gốc:** Ma-thi-ơ 6:14

1. Khi chúng ta tha lỗi cho người khác thì:

a/ Cha chúng ta ở trên trời sẽ tha lỗi cho chúng ta

b/ Chúng tỏ chúng ta là hèn nhát

c/ Đó chính là hành động của người yếu thế d/ Câu b, c đúng

2. Đa-vít là một con người bao dung, nhẫn nhục và nhân từ đối với kẻ hại mình vì:

a/ Ông kính sợ Chúa

b/ Ông sợ họ giết mình

c/ Câu a, b sai

d/ Câu a, b đúng

3. Sau-lo' là vị vua hay tìm cách giết Đa-vít, nên sau khi Sau-lo' qua đời thì:

a/ Ai cũng nghĩ Đa-vít vui mừng

b/ Đa-vít thanh nộ, kết tội người A-ma-léc khi nói mình là người giết Sau-lo'

c/ Câu a, b sai

d/ Câu a, b đúng

4. Theo bài học, người công bình là:

a/ Người không thích đua nịnh ai

b/ Người không thích ai đua nịnh mình

c/ Câu a, b sai

d/ Câu a, b đúng

5. Khi Đa-vít nghe tin vua Sau-lo' chết, thì ông:

a/ Buồn rầu

b/ Xé áo để tang

c/ Khóc lóc và kiêng ăn

d/ Câu a, b, c đúng

6. Sa-lô-môn có dạy rằng, "khi kẻ thù nghịch con sa ngã" thì:

a/ Chớ vui mừng

b/ Mừng rỡ

c/ Tận diệt luôn kẻ thù còn sót lại

d/ Nhân cơ hội hãm hại cả những người thân của kẻ thù

7. Chúa nói Đa-vít là người:

a/ Vừa lòng Chúa

b/ Sẽ tuân theo mọi ý chỉ Chúa

c/ Câu a, b sai

d/ Câu a, b đúng

8. Khi Sau-lo' và Giô-na-than, con trai ông qua đời, Đa-vít đã:

a/ Cảm tạ Chúa vì Sau-lo' và Giô-na-than đã chết

b/ Tìm giết các con trai của Giô-na-than

c/ Làm bài điệu văn nói xấu Sau-lo'

d/ Làm bài điệu văn nói lên công lao của Sau-lo' và Giô-na-than

9. Theo bài học, Đa-vít đã kêu gọi ai khóc về Sau-lo' khi ông qua đời?

a/ Các dân tộc xung quanh

b/ Các phụ nữ Y-sơ-ra-ên

c/ Giô-na-than, cháu nội Sau-lơ

d/ Câu a, b, c đúng

10. Qua bài học này tôi được nhắc nhở:

a/ Luôn phải kính trọng người được Chúa xức dầu

b/ Phải tôn trọng quyền của Chúa trên cuộc đời mỗi người

c/ Luôn nhớ về những điều tốt của người khác hơn là để lòng về các điều xấu, điều sai trật của họ.

d/ Câu a, b, c đúng

Bài 38:

ĐA-VÍT THẢ THỨ CHO SAU-LO'

Kinh Thánh: I Sa-mu-ên 31:1-13; II Sa-mu-ên 1:1-27 **Câu gốc:** Ma-thi-ơ 6:14

CÂU HỎI THẢO LUẬN

1. Điều gì chứng minh rằng Đa-vít đã tha thứ cho Sau-lơ? Điều gì bày tỏ thực sự Đa-vít không muốn Sau-lơ chết?

.....

.....

.....

.....

2. Qua bài điệu văn thương tiếc Sau-lơ của Đa-vít, chúng ta thấy tấm lòng của Đa-vít như thế nào đối với: Kẻ đổ kị mình, ghen ghét mình và muốn giết mình?

.....

.....

.....

.....

3. Bài học nào cho chúng ta qua cái chết của Sau-lơ? Muốn tha thứ cho kẻ ghen ghét, đổ kị mình theo bạn, chúng ta phải làm gì?

.....

.....

.....

.....